

T. J. Lex
Chcem byť
iba tvoja

MARENČIN PT

T.J. Lex
Chcem byť
iba tvoja

MARENČIN PT

© T. J. Lex, 2023

© Mareňčin PT, spol. s r. o., 2023

Jelenia 6, 811 05 Bratislava, Slovakia

www.marencin.sk marencin@marencin.sk

Cover & layout © Mareňčin Media, s. r. o.

990. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1088-7 (viaz.)

ISBN 978-80-569-1089-4 (ePDF)

ISBN 978-80-569-1090-0 (ePub)

1.

Míla je prešpikovaná pesimizmom a vždy myslí na to najhoršie. Pri pohľade na šťastie sa jej skrúca žalúdok v predtuche, že sa niečo pokazí. Nepáčia sa jej knihy, lebo v nich vidí samé mudrovanie, moralizovanie a klamstvá, tony klamstiev a preceňovanú dokonalosť, ktorá sa jej v živote tak často vyhyba. Nemá rada chlapov, teda v jej prípade chlapcov, mnohé argumenty z predchádzajúcich viet o knihách podľa nej platia aj na mužov, hlavne tá časť s klamstvom. Napriek všetkému sa rozhodla, že bude otvorená možnostiam a očistí kúsok svojho ja od depresívnych myšlienok a ak sa objaví niekto, kto v nej rozvíbruje celé telo od prstov na nohách až po vlasy, ktoré, mimochodom, tiež neznáša, podvolí sa. Ale najviac musí zasiahnuť jej dušu.

Nikto vhodný jej však cestu neskrížil. Premýšľala, či je prieberčivosť dedičná, alebo má takú tvrdohlavú povahu. Za posledných sedemnást rokov svojho krátkeho života neprišla na odpoveď, tak si s tým nebude lámať hlavu v toto príšerne teplé ráno. Lesbička nebola, to vedela celkom určite a to jej zatiaľ stačilo. Inak by si už na zdravotnej škole našla nejakú babu, bolo ich tu viac ako dost.

Odhrnula si blond vlasy, ktoré boli kedysi ryšavé,

no pred nástupom na strednú si ich začala farbiť a žehliť. Netúžila po svojej bujnej ohnivej hrive, nechcela vynikať a počúvať od ľudí, že jej farba vlasov ju predurčuje, aby bola vášnivá. Mama jej hrozne vynadala, nie preto, že ukradla farbu z drogérie, a Mila sa to ani nesnažila poprieť, ale preto, že neznášala Milinu svojhlavosť. Chcela, aby robila to, čo chce ona. V istej miere Milinu poslušnosť dosiahla. Ale o svojom výzore rozhodovala Mila sama. Nechcela byť pehavá a ryšavá, a tak nebola. Na novej škole ju poznali len ako vymachlenú blondínu, teda viac-menej, odrasty si momentálne pudrovala.

Mila zazívala, prax ju vyštavovala viac ako škola. Bol horúci lepkavý jún a ona tvrdla v nemocnici bez fungujúcej klimatizácie! Nadávala len v duchu, prípadne celkom potichučky. Keď už sa dala na túto cestu, musí ňou dokráčať. Vydrží do maturity a potom sa uvidí. Už si nebola taká istá, či chce byť zdravotnou sestričkou.

Ak aj chcela vnímať robotu ako poslanie, ako niečo výnimočné, nešlo to. Často sa cítila ako rohožka, o ktorú sa obrú rôzne telesné tekutiny a väčšinou dosť nepríjemné slová nevďačných pacientov. Hoci sa našlo aj niekoľko milých, tých bolo až bezútešne málo, a zakaždým jej vnútro ovládla ďalšia vlna pesimizmu. Sú ľudia naozaj takí zlí, je ľudská dobrota v menšine? Keď na pomyselný zoznam pridala nepriateľské a demotivované kole-

gyne, zvažovala, či by nebolo menej ponižujúce robiť smetiarku.

Spravila si vysoký cop a vyzliekla si tričko. V sesterni stála len v krátkych nohaviciach a v podprsenke, keď dnu vtrhla hlavná sestra.

„No pod' už! Kde toľko trčíš?“

„A vám nevadí, že pôjdem za pacientmi takto?“ vyhrkla Mila a ukázala na vrch tela ukrytý v spodnej bielizni dráždivej farby. Tú podprsenku si kúpila v second hande a sadla jej ako uliata.

Bacuľatá tvár hlavnej sestry očervenela. „Nech si do minúty prezlečená. Tvoje spolužiačky už kmitajú. Čakajú na teba bažanty. Plus, postaráš sa o nového pacienta. Leží na nadštandarde a chce len modrookú blondínku,“ vysolila to zo seba rýchlo, a predtým, ako za sebou zavrela dvere s komunistickou vitrážou, si Milu závistlivo premerala.

Dievča pokrútilo hlavou, až sa jej rozkmital blondavý cop s vysušenými končekmi, ktoré boli znakom toho, že by mala prestať na seba kydať chémiu, na ktorú aj tak nemala prachy. „Chce modrookú blondínku? Čo sme v nevestinci?“

Bordel na oddelení často bol, ale celkom iného druhu. Hygiena pokrívávala viac ako niektorí pacienti. A to je čo povedať, keďže praxovala na ortopedicko-traumatologickom oddelení. Rukavíc mali žalostne málo, dostávali ich na prídel. Keď prešli od jedného pacienta k ďalšiemu, museli použiť dezinfekčný gél,

ktorého paradoxne tiež nebolo na rozdávanie. Začarovaný kruh.

2.

Nestalo sa po prvýkrát, že spadol zo stromu. Naposledy spadol z višne, keď bol ešte vychudnutý galgan a kradol u susedov úrodu. Vtedy si nič nezlomil, ale dostal taký výprask, že ešte aj dnes, po dvadsiatich troch rokoch, má pred očami klobásky, ktoré vyfasoval od otca. Keby ho bol počúval a na stromy už neliezol! Myslel si, že jemu sa také niečo stať nemôže. Lenže sa stalo. Len s nepodstatným rozdielom, lebo tentoraz spadol z čerešne, a ešte k tomu z kvitnúcej, a to tak nešťastne, že si dolámal kompletne celé ruky. Ledva zavola záchranku, tie bolesti boli neznesiteľné.

Zostatok večera a časť noci ho operovali a naprávali. Ani nevie, čo všetko mu robili. Ak by nemal ruky zasádrované v totálne smiešnej polohe robota a nebol ubolený, spýtal by sa nepríjemnej hlavnej sestry. Dala mu dosť jasne najavo, že jej prekáža, keď si zaplatil nadštandard a chcel byť sám na izbe ako nejaký pánko. Vraj, *kto to kedy videl, aby si niekto platil izbu pre troch pacientov a bol v nej sám?* Hneď jej povedal, že za tie prachy, ktoré si za to zaplatí, by mal mať aj príjemnejšiu a hlavne krajšiu sestričku.

„A akú by ste teda chceli?!“ vyblafla naňho skoro

ráno. V rukách žmolila ortuťový teplomer, ktorý mu päť minút dozadu a najmä bez upozornenia vrazila do úst, keďže podpazušie neprichádzalo do úvahy. Nakoniec, mohol byť rád, že nezvolila *iný* otvor.

„Bodla by milá modrooká blondína.“ Jednoducho pravý opak čiernovlasej šedivejúcej oblíny – *jeblíny*, pomenovanie mu napadlo sčista-jasna a nenormálne ho pobavilo. Hlavne jej chcel dať vyžrať hnusné správanie. Chcel doplniť, že by mohla byť aj štíhla a mladá, ale na chvíľu sa zľakol, že mu tým teplomerom vypichne oči a tie on veru potreboval. V skutočnosti mu na vzhľade záležalo len čiastočne. A od zdravotných sestier očakával najmä profesionalitu a ľudskosť. Táto ženská však evidentne nepoznala umenie sarkazmu.

Ani len v kútiku duše nedúfal, že mu vyhovie v nie vážne mienenej požiadavke. Aj preto ho prekvapilo, keď do jeho izby o nejaký čas vošla modrooká blondínka. Tak takto to je, keď si človek zaplatí nadštandard za troch ľudí v štátnej nemocnici? Pošlú mu karikatúru modrookej blondíny?

„Dobré ráno,“ zabzučala škriatkovsky znejúcim hlasom.

„Ja ho až také dobré nemám, ako vidíš.“

Zdalo sa mu, že zašomrala niečo ako *lepšie než smrť*, ale istý si nebol. „Pomôžem vám? Odprevadím vás na toaletu?“

„Ty?“

„Ja. Ošetrovatel' tu ešte nie je, takže vám musím stačiť ja.“ Pery jej zdobil naučený úsmev. Snažila sa byť naozaj milá.

Zamračil sa a podozrievavo si premeral jej útlych stopäťdesiat centimetrov. Jediné, čo ho prekvapilo na tom drobizgovi, boli neprimerane plné prsia. Kvalitné trojky, ale ťažko povedať, či si nevypchávala podprsenku. „Pracujete tu dlho?“

„Som tu na praxi zo školy.“

„Zo základnej?“

Myklo jej kútikom úst. No skvelé, namiesto toho, aby ju urazil, ju pobavil. Nebol vyslovene zlý človek, ale rád ľudí okolo seba podpichoval a sledoval ich reakcie.

„Zo strednej.“

Skvelé, pomyslel si. Poslala mu sem síce modrookú blondínku, ale študentku, decko. Pekné od nej. A chce mu pomôcť ísť na záchod. Ešte lepšie. Bolo by to ako zneužívanie detí, keby mu pri čúraní držala

vtáka? Navyše, určite by ju vystrašila jeho veľkosť. Boh ho neobdaril slušnosťou, no za to chlapským vybavením až nadmieru. „Tak ako? Idete? Mám dost síl, naozaj.“

„Nemám chromé nohy,“ odvrkol.

„Ale môže sa vám zatočiť hlava.“

„Chceš povedať, že by si ma dokázala zachytiť, ak by som odpadol?“

Vrch tela mal holý a na sebe iba boxerky. Na bruchu

sa mu črtali svaly. Dohneda opálené svalnaté nohy, ktoré predpovedali, že trávil veľa času vonku na slnku, mal poprepletané s bielou prikrývkou. Vyzeralo to, že s ňou urputne bojoval, a boj prehral. Kým sa jeho kosti poriadne zrastú a zhoja, bude to dlhá vojna.

„Asi áno. Ale máme aj bažanta. Prinesiem?“ ukázala palcom k dverám.

„Nie, nechce sa mi... nemám ani čo...“ slovo čúrať radšej nepovedal, odrazu sa zháčil.

Podišla k nemu. „Ukážte, trochu vám to tu upracem.“ Ponaprávala mu vankúše, o ktoré sa posediačky opieral. Prekvapilo ho, ako vážne sa to decko tvárilo.

„Odokrytý alebo zakrytý?“

„Odokrytý,“ zavrčal. Nohy mu vyslobodila z prikrývky a úhľadne mu ju poskladala k nohám. Potom začala pobežovať okolo postele a drobnými dlaňami upravovala plachtu. Predtým, ako odišla, mu odhrynula vlasy z čela, aby mu v tom teple neliezli na nervy. Urobila to celkom automaticky a s obrovskou nehou.

3.

Čo, doriti, urobila? Odhrynúť pacientovi spotenú kučeru z čela mala chuť odvtedy, odkedy vošla do nemocničnej izby, lákala ju ako jablko v raji. Také niečo však bolo neprípustné. Takto by sa pacientov dotýkať nemala a nesmela. Spravila to však tak automaticky,

ako odhrnula vlasy z čela sebe, keď jej zavadzali. Až na to, že pri tomto konkrétnom dotyku jej prstami prebehla vlna znepokojujúcej energie. Dúfala len, že ju necítil aj on. Najradšej by sa prepadla pod zem, niekam veľmi, veľmi hlboko.

Zo spratej sesterskej rovnošaty, ktorá ju hrozne obopínala, vytiahla mentolový cukrík a hodila si ho do úst, keď vkročila do ďalšej izby. Bol to jej rituál. Malým cukríkom sa akoby očisťovala a necítila sterilný zápach zmiešaný s človečinou. Tri postele a na nich rozvalení traja chlapi. Dve komplikované zlomeniny a jedna amputácia nohy cukrovkára.

„Dobré ráno,“ zaševelila. Tentoraz jej hlas neznel tak priškrteno a príšerne vysoko posadene.

„Pomôžem vám s bažantmi alebo na toaletu?“ usmiala sa strojene a nasadila si rukavice.

„Dnes si si potiahla krátku zápalku?“ zažartoval starý pán po amputácii. Pripomínal jej starého otca. Rozprával s ňou familiárne a ona to oceňovala.

„Nie, dlhú,“ žmurkla naňho.

Hlavná sestra vbehla do izby a hoci si ju obzerala, neuštedrila jej uštipačnú poznámku, ktorá ju celkom určite štípala na jazyku. „Dnes je veľká vizita, páni. Nechcem vidieť na stole nič navyše! Načo máte skrinky? Schovať. Všetko schovať.“

Odišla ako veľká voda. Mila sa dala do práce. Pacientom pomohla, upravila im postele, primár neznášal rozmrvené plachty. Predtým, ako vyšla z izby,

si dala rukavice dole, odhodila ich do koša a až potom si uvedomila, čo urobila. No a čo? Keď sa im nepáči, že si mení rukavice, nemusí sem chodiť. Uvoľnila priestor upratovačke, nech poolizuje podlahu špinavou brečkou.

Chcela ísť k sesterskému stanovištu, že pomôže roznieť karty, na chodbe ju však zastavila jej spolužiačka Vanessa. „Striga zúri! Ten nový z nadštandardu práve odtrhol zvonček.“

„Čože urobil?“

„Máš ísť za ním ty. Ale ak ho nechceš... je to fešák a nevádi mi, že je zúrivý.“

Mila zlovestne prižmúrila oči. „Tebe sa páči?“

„No hej, nevyzerá tak dobre ako ten skrachovaný hokejista z minulého týždňa, ale je v pohode,“ sledovala spolužiačkinu reakciu.

„Prosím ťa, Nessy, urob si službu a radar na chlapov zapínaj niekde inde.“ Vyznela odporne, ale myslela to dobre, alebo možno aj pohrdavo, priznať si pohrdanie však bolo ťažké. Obišla ju a energicky sa vybrala do izby na začiatku chodby. Bolo z nej počuť krik. Vošla dnu.

„Chceli ste sa zabiť?! Dám vás premiestniť na psychiatriu!“ kričala hlavná sestra.

Posteľ vyzerala ako po divokom sexe. Perina ležala na zemi, plachta spolovice stiahnutá. „Vy nie ste normálna, iba som sa snažil zazvoniť... vám! Potrebujem stiahnuť tie skurvené trenky.“

„Preto ste museli rozbiť ten pohár? A dávajte si pozor na jazyk!“

Mila si až vtedy všimla črepiny a cúvla o krok.

„Ten som rozbil omylom, som teraz ladný ako transformer v čajovni. A potom som nemohol bosý prejsť po črepinách a ísť pre vás. Musel som kričať.“

Hlavná sestra, akoby pocítila prítomnosť žiačky, sa otočila. „Pomôž pacientovi a uprav to tu. Onedlho bude vizita! Veľká vizita,“ zasyčala.

„V poriadku. Pomôžem mu stiahnuť trenky, ja s tým problém nemám.“

Striga takmer vybuchla, a jednu tej krpani uštedrila, ale zháčila sa, hoci poznámky k jej starodievkovstvu nenávidela, už aj tak sa na ňu ľudia sťažovali, nepotrebovala ďalšie problémy. Pri odchode zamestala bokmi, akoby to boli motory, ktoré ju poháňajú vpred.

Keď osameli, Mila si priložila ruku na ústa a schuti sa do nej zasmiala. Pacient sa uškrnul tiež. Znova mu padala kučera cez stred čela. Črepiny medzi nimi vytvorili dočasnú hranicu.

4.

„Ponúkol by som sa, že ti pomôžem pozbierať tie črepiny, ale som momentálne indisponovaný.“ Pokrútil neveriacky hlavou, vyslovil to tak, akoby za

jeho bezútešný stav mohli okolnosti, a nie on sám. Len ťažko si pripúšťal, že teraz bude odkázaný na pomoc druhých. Bol samostatný, odkedy sa presťahoval počas vysokej školy. Nikdy nikoho nepotreboval.

Prekvapila ju zraniteľnosť v jeho hlase a vôbec ochota pomôcť jej... keby teda mohol. „Mohli by ste zostať na posteli? Zavolám upratovačku.“

„Tak fajn,“ útrpne si vzdychol.

Mila prešla k dverám, pod erárnymi šľapkami jej zaškripali kúsky skla, ktoré sa roztrieštili okolo celého lôžka. Upratovačka sa hnala chodbou, akoby ju niekto bičoval. V ruke držala metlu a vyzeralo to, že by ňou najradšej niekoho zbila. Nebolo si ťažké predstaviť, koho.

Pokým zametala, pacient strácal trpezlivosť a začal si šomrať nadávky. Upratovačka prevrátila oči a vycúvala, ale Mila musela zostať.

„Ideme na záchod!“

Vrhla naňho pohľad typu: Ved' som sa vás pýtala, či potrebujete čúrať, a vtedy ste nechceli, ale kusla si do jazyka. Zliezol z postele, obul si papuče a prešiel do kúpeľne, ktorú mu otvorila. Nechýbalo veľa a pustil by to, preto vybuchol, keď si všimol, že sa to decko kašle s nasadzovaním rukavíc.

„Nechcem, aby ste mi ho podržali, stačí, keď mi stiahnete gate!“ Otočil sa v trupe a jeho ruky spravili sekaný pohyb.

„Hygiena je hygiena a máme aj predpisy.“ Zdalo sa mu, že ho zdržuje schválne, druhú rukavicu si navliekala ešte pomalšie, dokonca sa jej trochu triasli ruky, ale on vážne musel ísť na záchod.

Mala na sebe nános mejkapu, preto si nemohol všimnúť, že sa červená. Očný kontakt úplne zamedzila. Sústredila sa na latex.

„Pohnite si, lebo to, prisámbohu, pustím!“

Konečne precitla a pohla sa k nemu. Prsty zakvačila do gumy a stiahla mu boxerky po kolená. Na chvíľu sa ocitla tvárou v tvár s jeho prirodzením. Zasekla sa. Ohromilo ju, aký pekný sa jej zdal. Napadlo jej, že počas praxe ešte taký pekný penis nevidela. Trochu páchol, ale aj voňal, a jej sa to, napočudovanie, páčilo. Rýchlo sa vzpriamila, skôr než by podľahla nutkaniu spraviť niečo nevhodné.

„Padaj!“ zrúkol.

Vbehla do izby a ozval sa zvuk čúrania. Neskôr, po vizite, ho bude musieť umyť. Pripadal jej ako nepríjemný, navyše netrpezlivý čurák. Zvrátene sa na tú chvíľu s mokrou handričkou tešila. Keď ju zavolať, aby mu ho obliekla, urobila to s privretými očami. Ako najväčšia profesionálka upravila posteľ, na ktorú ho uložila. Bola taká vytočená a nervózna, že na chrbte necítila jeho skúmavý pohľad. Ten chlap nepoznal slová *prosím* a *dakujem*. Mila si uvedomila, že toto je skaza žien. Chlapi s peknými penismi evidentne nie sú slušní.

5.

Pre hlavnú sestru znamenala vizita niečo ako ples v opere pre ľudí, ktorí sa považovali za smotánku, ale v skutočnosti celebritami neboli. Aj ona sa iba hrala na zanietenu zamestnankyňu zdravotníctva. Svoje divadielko obetavej samaritanky najlepšie predvádzala pred lekármi a samotným primárom. Otázne bolo, či jej to skutočne hltali, alebo tiež hrali svoje predstavenie.

Do nadštandardnej izby vplávali ryby v bielych pláštoch a ženy a dievčatá v sestričkovských rovnosťatách. Dnes sa zúčastnili aj praktikantky a medici. Niektorí boli vážni a pripravení zapisovať si každučké slovo, iní zasa uvoľnení a odhodlaní spoliehať sa na konexie. A jeden obzvlášť. Opieral sa o starú stenu, aby náhodou nespadla a popritom si obzeral Milu. Už dlhšie mal na ňu chuť. Najradšej by ju celú zjedol. Lenže na tú potvorku evidentne nezaberalo nič a nijako nezapôsobilo ani to, že sa z neho mal stať doktor, rovnako ako z jeho úspešného otca.

Rozhodol sa, že si ju po vizite odchyťí. Keď okolo neho prechádzala, uštipol ju do zadku. Nedala mu facku, hoci ju svrbela ruka. Nechcela robiť rozruch, keďže si to nik nevšimol. Rozhodla sa, že mu to zráta neskôr. Zdvihla hlavu, keď ošetrojúci lekár spustil

monológ o stave pacienta, ktorý po nej vrhol znechutený pohľad. Majitelia pekných penisov sú očividne schopní aj tohto. Zaumienila si, že už mu nikdy viac neodhrnie spotenú kučeru, aj keby ju prosil na kolenách.

Vzápätí jej ho prišlo ľúto, chudák, mal čudné meno.

„Kedy mi to dáte dole?“ Opäť žiadne čarovné slovíčko.

Niežeby na lekárov zaberalo. Títo tu oblubovali tučné obálky alebo aspoň kačice s lokšami. Vždy záležalo od veku a diagnózy. Lekárovej, nie pacientovej. Mila tú doktorskú nazývala syndróm chýbajúcej chrbtovej kosti.

„Len včera sme vás dali dokopy. Nečakajte zázraky na počkanie.“

„Ja ale ruky potrebujem.“

„To všetci, mladý pán.“

„Urobíme, čo sa bude dať,“ zamiešal sa do toho primár.

6.

Keď v čase obeda prechádzala popri lekárskej izbe, vystrčila sa z nej ruka, ktorá ju schmatla a vtiahla dnu. Nič zložité pri prekvapení a mušej váhe dievčata.

„Miluška,“ usmial sa na ňu lišiacky medik Daniel.

„To čo robíš? Čo chceš?“ vyflusla naňho otázku.

Medzi palcom a ukazovákom ukázal milimetrovú, takmer nebadateľnú, vzdialenosť. „Len trochu lásky. Máličko, nie veľa.“ Nezdala sa mu veľmi pekná, ale dostatočne na to, aby si s ňou trošku pošpásoval. Neznášal bozkávať zmachlené líca, ale ak bude treba, prežije to. Bola najlepším výberom na tomto oddelení. S jej prsami...

Znechutene zvrátila tvár.

Chytil kľučku a nechcel ju pustiť von. „Čo na teba zaberá? Čokoláda? Káva? Básničky? No tak, pod' so mnou niekam.“

„Drogy.“

„Žartuješ, však?“

„Iba keby si mi niečo podstrčil, len vtedy by som s tebou išla.“

Naštvala ho. Strašne a fatálne. Ale nasilu to nechcel. Radšej opáči Vanessu, než by sa mal doprosovať tejto miniatúrnej verzii pornoherečky.

„Budem si to pamätať,“ zasyčal pomedzi zuby, keď naňho aj naďalej hľadela s opovrhnutím a pustil kľučku.

„Aj ja, o to sa neboj. Mám robotu, tak čau.“ Dverami poriadne buchla. Pocit satisfakcie neprichádzal. Po tele jej behal nepríjemný mráz aj napriek horúčave.

Pri regáloch s jedlom stál pacient Barnabáš v kraťasoch, ktoré mu pomáhal obliecť ošetrovateľ. Bol neskutočne hladný, ale neschopný najesť sa sám. Ak

by mal slamku, polievku by dokázal vysrkať, aj za cenu, že by pri tom vyzeral ako idiot. Tú nechutnú „zemiakovú“ kašu z prášku ledabolo plesknutú na tanieri by mohol zlízať, ale najprv by musel byť schopný vytiahnuť tácku. Mohol by to skúsiť zubami. Veď takí Gréci udržia v zuboch stôl a tancujú pri tom národný tanec.

„Pomôžem vám?“

„Kde sa flákaš?“ odpovedal otázkou Mile.

To je ale trapák, pomyslela si. Rada by mu vynadala, ale je jej ukradnutý. Je to len ďalší podráždený pacient, ktorý sa na nej vyvršuje. A je jej celkom jedno, že má najkrajší penis, aký kedy videla. Zaumienila si, že ho dostane z hlavy niečím extra slastným. Zje na večeru čokoládu, ak nejakú doma nájde.

„Máte nejakú diétu?“ spýtala sa ako profesionálka.

„Zdá sa ti, že by som ju potreboval?“

„Výchovu.“

„Čo?“

„Potrebujete výchovu.“

Barnabášovi trhlo kútikom úst. Nebol to však úsmev, iba vynervovaný tik. Ak niečo vedel o živote, tak to bolo poznanie, že nik nechce nasrať hladného chlapa.

7.

Mechanicky doňho hádzala lyžice polievky ako do batolaťa a snažila sa nevšímať si jeho mimiku či ostro rezanú sánku a vyprofilovanú bradu s jemným strnis-
kom. Vyzeral na chlapa, ktorý sa holí pravidelne.

„Stop!“ vykrikol.

Vylakal ju a obsah lyžice mu vyliala na obnažené brucho. Strava teplá nebola už dávno, takže ho nepálila. Hnusne zanaďával. Vonkoncom sa mu nepáčil pocit, pri ktorom sa mu po koži rozlievala mastná voda. Mila tekutinu s pokojom Angličana utrela. Vo vnútri to však vrelo.

„Odlož to,“ znova jej prikázal. „Ešte ma zmrzačíš viac, ako som. Už nebudem jesť. Môžeš to odniesť,“ pokýval trupom tak, že sa mu rozhybali ruky v sadre. Strašne ho to zabolelo. Celé telo mal odrazu v jednom veľkom hnusnom kŕči.

„V poriadku, odnesiem to.“ Do konca praxe jej zostávalo len niekoľko dní. Povedala si, že to musí vydržať. Nevytmaví mu, že by sa mal správať slušnejšie. Silou mysle mu privolávala strašnú črevnú virózu, vďaka ktorej bude striekať tekutiny zo všetkých možných otvorov, a nebude si mať ako utrieť ani jeden z nich.

„Počkaj,“ zastavil ju, keď už držala tácku a bola na odchode.

„Čo?“

„Keď tácku odnesieš, vráť sa.“

Chcelo sa jej povedať, rozkaz pane, ale radšej mlčala.

„Tam mám telefón,“ mykol hlavou smerom k stolíku pri posteli, hneď ako vošla späť do izby. „Potrebujem niekomu zavolať.“

„Manželke?“ vyletelo z nej. Ihneď si zahryzla do spodnej pery. Neskoro.

Odfrkol si. „Snažíš sa zistiť, či som voľný?“

„Prečo by som to robila?“

„Lebo na mňa stále zízaš?“

Prudko vydýchla, drobné rúčky vrazila do vreciek rovnošaty tak, že sa jej v oblasti výstrihu posunula a vystavila tak na obdiv o niečo viac z jej predností. Neuvedomila si, že sa to stalo, ale Barnabáš to zaznamenal. Prstami žmolila cukríky. Ešte stále bola dečko a nevedela, ako reagovať, keď nechcela odpovedať pravdivo, pretože, áno, sledovala ho, aj keď nechcela a zakazovala si to. Na druhej strane... Nemôže jej to predsa vyčítať. Veď je pacient. Mal by byť... sledovateľný.

„Iba kvôli tomu, aby som vám pomohla, keď budete potrebovať.“

„Tak preto si ma džgala ako krmnú hus a chcela ma zabiť tou nedovarenou mrkvou?“

„Ospravedlňujem sa,“ povedala. Ale ironicky. Lekári sa po vizite vyjadrili, že ho treba hýčkať, lebo je to